

tror jeg ikke, der er noget mere tilbage end en Brændevinsskat. Jeg ser ikke, hvilken Vej man ellers skulde gaa.

Med Hensyn til Resultatet af Toldforhandlingerne har det ærede Medlem i Dag taget til Indtægt en Udtalelse af et æret Medlem, som hører til min Side i Kommissionen, men som jeg ikke ser at være til Stede i Dag. Jeg ved ikke, om dette ærede Medlem har givet det ærede Medlem Lov til at benytte denne formodentlig private Udtalelse, men det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal dog sige, at det ærede Medlem, som i en saadan privat Samtale har udtalt sig derom, meget vel ved sine Ytringer om, at det vilde være sangvinsk at tro, at der kom noget ud af denne Sag, kan have ment dette efter det ærede Medlems Stilling til Sagen. Thi naar det ærede Medlem har stillet sig saa afvisende, som han gjorde i Gaar til denne Sag, mener jeg rigtignok, at der er meget lidt Haab for os andre om at faa det ærede Mindretal i Tale. Det vil vistnok være forbundet med meget stor Vanskelighed. Jeg maa i Forbigaaende bemærke, at naar det ærede Medlem over for, hvad jeg i Gaar fremhævede om det ejendommelige i den Maade, hvorpaa det ærede Medlem taler om vore Forslag, og udtalte, at han ved „os“ tænkte baade paa sig selv og Folketinget og paa saa mange, der havde samme Mening som han — overhovedet alle dem, der ærligt og loyalt havde arbejdet paa denne Sag, saa ved jeg ikke, om det ikke indirekte er en Beskyldning mod os andre for ikke at handle ærligt og loyalt i denne Sag. Jeg skal ikke følge denne Tanke videre, men blot gøre opmærksom paa, at den Slags Ting kan man komme til at tro, naar det ærede Medlem udtaler sig paa den Maade, han gør. — Endvidere skal jeg over for det ærede Medlems Udtalelser om mine Ytringer i Gaar om Grænsen for Imødekommenheden sige, at naar jeg, som jeg gjorde i Gaar i mit andet Foredrag, udtalte, hvad jeg mente med mine Udtalelser første Gang, jeg havde Ordet derom, maa det ærede Medlem tage denne Forklaring for god, og det er ganske uberettiget nu bagefter at sige, at min Mening dog havde været en anden. Det har den selvfølgelig ikke været. Det kan være, at jeg, første Gang jeg havde Ordet, ikke har udtalt mig saa tydelig, at i alt Fald det ærede Medlem kunde forstaa mig, men jeg tror nok, at de andre ærede Medlemmer i Tinget ikke have misforstaaet mig. — Endelig siger det ærede Medlem, at han ikke tidligere

har set en saadan Behandling af en Sag som den, Flertallet her foreslaar, nemlig at man gaar til at opstille et nyt Grundlag for Sagen. Det vil altsaa sige, at første Gang Landstinget kommer til at udtale sig i denne Sag, skulde man ikke kunne sige sin Mening. Hvor forskelligt er dette ikke fra det Tilfælde, vi alle kende, og som dagligdags sker her i Rigsdagen, at hver Gang et Forslag fra Landstinget kommer ned til Folketinget, stiller dette sine egne Forslag op og vedtager bestandig dem. Jeg tror slet ikke, at det ærede Medlem har Ret til at undre sig over, at vi have stillet os, som vi have gjort, at vi nemlig ville tage de Forslag frem, som vi anse for at være de bedste, men jeg gentager, at der fra vor Side vil blive vist al mulig Imødekommen; det skal ikke fra vor Side mangle paa ærlig Vilje til at komme til et Resultat, og hvis der blot fra den anden Side bliver vist lige saa stor Imødekommen, tvivler jeg ikke om, at vi nok ville naa til et godt Resultat.

Formanden: Jeg skal kun i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse bemærke, at den Ytring af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg), som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) sigtede til, ikke var nogen privat Ytring, thi i saa Fald vilde jeg have standset det sidstnævnte ærede Medlem — men en Ytring, der faldt forleden Dag her i Salen fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds.

Olesen: Jeg har ikke ønsket Ordet for at blande mig videre ind i Diskussionen, men kun i Anledning af en Bemærkning fra det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Stilling) angaaende nogle Toldbeskyttelsesmøder, der skulle være holdte i Thy paa Mors. Jeg vilde gerne tage mine gode Thyboer og Morsinger i Forsvar mod, at de skulde være oppe om Toldbeskyttelse. Det er jo to Landsdele, hvor der i over en Menneskealder, ja, i umindelige Tider, har været drevet paa Fedning og den Slags Drift, og jeg gad vide, hvorledes disse gode Landmænd deroppe skulde vente sig noget Udbytte af Toldbeskyttelse for Landbruget. Efter de Referater, jeg har set i Bladene, er der heller ikke en eneste af de derboende, saa vidt jeg kunde se, som har staaet op og forsvaret Toldbeskyttelsen. Jeg ved jo ikke, hvor mange eller hvor faa der have været til Møderne, det kan gerne være, der har været 3—400,